

CÚNG TỔ ĐỎ ĐEN

Tràm Cà Mau

Tiểu bang California trù phú, dân cư đông đảo, chăm chỉ làm ăn, kinh tế phát triển mạnh. Dân California quanh năm lo làm ăn, để dành tiền. Lâu lâu đem tiền lên tiểu bang Nevada cúng tổ. Dân Bắc California thì đi Réno, dân miền Nam thì đi Las Vegas. Nạp tiền cho các sòng bài, để họ khai phá núi đồi sa mạc thành những thành phố huy hoàng ánh sáng, lâu đài cao ngất, lộng lẫy, đèn thấp ban đêm sáng như ban ngày. Vui chơi thâu đêm suốt sáng không ngưng nghỉ. Trong sách sử, nói đến những đọa lạc của các bạo chúa đời xưa, thì cũng chẳng có nhằm nhò gì so với những ăn chơi tại các nơi này. Họ xài phí không chút ǎi ngại, rõ là của không làm ra bằng mồ hôi nước mắt thì không thương tiếc. ánh sáng đó, thu hút đám thiêu thân từ miền California lao tới. Chứ tiểu bang Nevada là miền đất cào lên sỏi đá, núi đồi khô khan đó, coi bộ đất còn nghèo hơn miền Nghệ Tĩnh của ông Hồ nữa, thì dân này làm sao mà “biến sỏi đá thành cơm” được? Thiên nhiên không ưu đãi, thì thay vì “giải phóng” Cali, họ phải “mánh” để sinh tồn. Có người bảo, dân Nevada sống trên xương máu của dân California. Dân California đại thì cần răng mà chịu chứ than van nổi gì? Phải tự trách mình trước rồi trách người sau. Đa số những người đánh bài, đều biết chắc như bấp rằng đến sòng bài là mang đầu máu về, nhưng cũng cứ đi, và họ tự dối lòng rằng, biết đâu may mắn đem về một số tiền lớn, tha hồ mà tiêu pha phung phí. Đi Nevada đánh bài, thì cũng tương tự như Kinh Kha sang Tần, mười thua một thắng, nhưng cũng phải đi.

Chúng tôi 7 cặp AHCC rủ nhau đem tiền lên Réno cúng tổ: HÐL, TBQ, NXH, TTT, NVÐ, HGT, NT. Đi về bằng xe buýt của hãng chuyên môn đưa rước khách cho sòng bài. Xe có máy lạnh, ghế ngồi rộng rãi, êm ái, giá vé rẻ như cho không, rồi cho ngủ tại khách sạn sang trọng với giá rẻ rẻ, chỉ bằng 1/4 giá chính thức, còn rẻ hơn ngủ lều vải của các công viên nghỉ mát trong núi. Lại cho thêm tiền đánh bài, cho thêm vé ǎn sáng ǎn chiều giảm giá. Chỉ có thể thôi, thì dù có khù khờ đến

đâu đi nữa, cũng biết phần thắng phần thua về phía nào rồi. Minh đâu phải ông ngoại, ông nội chi của họ mà họ đǎi đàng kỷ thế này. Đi để mua vui, chứ biết là cầm chắc cái thất bại trong tay. Không phải chưa ra quân mà đã bi quan chủ bại. Vấn đề là làm sao để kèm chế mình, để thất trận vừa vừa, chứ đừng để thua lớn, thì đã xem như may mắn. Anh chị NXH và vợ chồng tôi thì chỉ muốn đi xem các biểu diễn nhảy múa, chứ không tính chuyện đánh đấm bài bạc. Tôi nhớ nhiều năm trước, đã đi xem những màn vũ, có cả hàng trăm vũ công, dưới ánh đèn đẹp như ngàn tiên nga từ trên trời sa xuống, từ dưới đất chui lên, từ hai bên cánh gà tủa ra, mà đâu thì đội lông công, móng mang lông trĩ, thân thể tông ngồng ngực bụng phơi trần, chỉ khoác một giải vải hẹp nhỏ nghèo nàn qua cái khe mông, vàng ngọc nữ trang lóng lánh trên đầu trên cổ, trên vai, trên bụng. Nhảy múa theo các điệu nhạc rập rình, lâu lâu chàng hăng đá chân lên cao, làm một lần bà cụ mẹ vợ tôi chép miệng than “*Con cái nhà ai mà hớ hênh đến thế.*” Rồi những cảnh máy bay thật được kéo qua, như máy bay trên sân khấu, nước chảy như thác suối ào ào, lửa cháy ngất trời, những thứ này, tưởng những bậc đế vương ngày xưa cũng không xa hoa chơi bạo đến vậy.

Chúng tôi tụ tập rất sớm tại điểm hẹn, trên bãi đậu xe của một khu thương mại, đủ các lứa tuổi, già trẻ, trai gái, chừng năm sáu chục mạng, đều là những con mòng béo tự nguyện của các sòng bài. Một xe đầy nhóc người, như xe chở chiến binh ra trận mạc. Trước khi xe khởi hành, anh chàng tổ chức cuộc đua rước, có đôi lời phi lộ, nhấn nhủ và ủy lạo chiến sĩ. Giọng nói của anh, có thể nhận ra là gốc Italy. Anh nói mấy câu khôi hài lảng xẹt, không làm ai cười. Vợ tôi kê tai nói nhỏ: “*Đại diện lu-xi-phe đó, phó quý sứ dụ dỗ đám con chiến ngơ ngác dǎng miệng hùm.*” Tôi bấm tay vợ.

Chiếc xe êm ái lao về hướng đông xa lộ 580 rồi 80, anh em AHCC ngồi chung một phần giữa xe, chuyện trò nổ như bấp rang về đủ thứ đề tài. Từ chuyện VN, chuyện LT AHCC, chuyện hợp mặt,

và cả chuyện văn chương thơ phú nữa. Có lẽ chưa có buổi họp mặt AHCC nào mà thời gian kéo dài, và gần gũi như hôm ấy. Các chi cũng tươi cười góp chuyện. Nhạc trên xe dịu dịu du dương. Một chị Công Chánh ca nhỏ nhỏ nhưng rất rõ ràng: “*Đường vào Reno có trăm lần thua có vài lần huề...*”. Cuối cùng câu chuyện cũng quay về đề tài làm sao để thắng, chiến thuật, chiến lược ra sao, khi nào đánh nhỏ, khi nào đánh cầm chừng, khi nào đánh xả láng, rất nhiều từ ngữ lạ mà tôi nghe không hiểu. AH TTT đổi ghế ngồi gần AH TBQ để được học cách chơi bài Black Jack. Tôi nghe loảng thoảng AH TBQ nói: “*Họ nhập sáu bộ bài Tây lại, loại hết những con 10 ra. Sau đó chia bài, và bốc bài, ai được điểm cao nhất thì ăn, và điểm quá 21 thì thua. Nhà cái ưu tiên thắng nếu hai bên điểm bằng nhau.*” Tưởng gì khó chứ cái lối chơi này thì bên VN mình trong ba ngày Tết, trẻ con cũng chơi hà rầm. Sau này ngoài Bắc, Cộng sản cũng học được lối chơi bài tây của anh cả vĩ đại Liên Xô, gọi là Tú Lơ Khơ, tôi không biết họ chơi cách nào, nhưng mới nghe tên thôi, cũng đã khó chịu rồi. Một lúc sau, truyền hình trên xe chiếu phim Air Force One hấp dẫn, làm các anh chị chăm chú xem, bớt nói chuyện, bớt bàn tán, hồi hộp theo dõi chuyện ông Tổng thống Mỹ một mình chiến đấu với bọn không tặc, bắn súng ào ào, đấm đá lia chia, không thua gì điệp viên Jame Bond 007. Khi phim chấm dứt, tôi nghe một tiếng thở phào và giọng nói tiếng Việt nhỏ nhỏ: “*Mỹ mà cũng xạo như Việt cộng. Chẳng khác nào chuyện chị em đội phụ nữ anh hùng Thanh Hóa dùng củ ngoéo tre khèo rút máy bay con ma của đế quốc Mỹ*”. Xe chạy qua nhiều núi rừng thông hùng vĩ, cây cao ngất thẳng đứng chọc trời, núi tiếp núi, đồi tiếp đồi. Có những nơi tuyết trắng xóa cả một cánh đồng ruộng, đẹp như trong phim Doctor Jivago, khi ông này trốn thoát quay về trên bãi tuyết bạt ngàn, thở ra khói, tuyết đóng đầy râu, đầy người, đôi, một, thấy ảo giác... Trời tháng năm, chuyển đông sang xuân, nắng vàng long lanh trên núi, đẹp vô ngần. Tôi tự nhủ, chỉ cần ngắm cảnh này thôi, cũng đáng đồng tiền bát gạo rồi. Tôi nổi thì hứng làm hai câu thơ đọc nhỏ cho vợ nghe: “*Nắng vàng tuyết trắng cây xanh. Môi em đỏ choét, cười nanh dài thông.*” Vợ tôi khen tôi nức nở, xuất khẩu thành thi. Có tài như

vậy chắc sợ mệnh yếu, vợ khuyên tôi từ nay thôi đừng để tình anh phát tiết ra ngoài nữa. Một anh nói rằng, tội gì mà phải lái xe cho cực, tốn xăng, hư xe, cứ nằm phè ra mà xem phim, nghe nhạc, rồi được đưa đến tận nơi, tận chốn, khỏe re.

Khoảng hơn 3 giờ sau khi khởi hành, xe đến thành phố có nhà cao ngất, màu mè đẹp đẽ, AH HGT nói lớn “*Anh em chúng ta có quyền vỗ ngực tự hào rằng, đã đóng góp mồ hôi xây dựng nên thành phố tráng lệ này.*” Xe đỗ chúng tôi ngay bên hông sông bài El Dorado. Người tổ chức hẹn giờ tụ tập để đón đi sông bài khác, và dặn dò chúng tôi vài lời tâm huyết trước khi lâm trận. Họ phát cho mỗi người một cái phiếu giá trị 10 đô la để làm mồi cho cuộc may rủi.

Mới vào sông bài, AH TBQ nóng máy quá, đi ào ào, chúng tôi chạy theo không kịp, chị Q la lên: “*Anh đi chậm chậm cho anh em theo với chứ.*” Anh chậm chân lại được vài bước, rồi vẫn giữ tốc độ cũ. Không quen đường lối, chúng tôi ngơ ngơ ngác ngác như mấy anh chàng cán bộ miền Bắc khi vào tiếp thu miền Nam. Nội cái việc đi tìm nhà vệ sinh, cũng thấy cái mặt ngố của chúng tôi, mấy cái mặt khờ ra, dòm dòm ngó ngó.

Cầm tám phiếu được phát vào quầy đổi lấy ra 10 đồng kẽm, loại tiền của sông bài, có thể đánh vô máy, có thể đánh trên bàn. Đúng là của không làm ra bằng mồ hôi thì không xót, mấy anh đút tiền vào máy dẹt lia lịa, chỉ thoáng chốc chưa đầy một phút là “Châu về hiệp phổ” của sông bài thì trả lại cho sông bài. Tôi biết chắc, số tiền này mình không thể cầm giữ được lâu, thì vội vã chi, cú từ từ. Tôi cho một đồng vào khe hở, và kéo mạnh, nghe leng keng, và thấy trên màn có ba hình giống nhau, tôi khoái quá, nghĩ là mình đang trúng một số tiền lớn, la toáng lên, làm mấy người đang đánh bài quanh đó chạy lại xem. Nhân viên canh gác sông bài cũng chạy lại vì nghe tiếng la khoái trá ồn ào của tôi. Khi nhìn thấy năm đồng xu rớt xuống, thì họ nhìn tôi bằng con mắt khinh bỉ, như nhìn một tên mán mới về thành. Tôi cũng ngượng vì chỉ đánh trúng có 5 đồng mà mà la hét ồn ào. Tôi hốt đủ 5 đồng và bỏ đi qua bàn khác. Anh HDL đút vào 1 đồng, dẹt một cái, tiếng kêu

leng keng của các đồng tiền rớt xuống tưởng như không dứt. Tôi hỏi anh trúng được mấy ngàn, anh cười cho chúng tôi biết trúng 40 đồng. Bà xã tôi cũng bỏ một đồng, thấy máy im re, bèn thôi, cất tiền vào túi. Khi hầu hết mọi người đã xài thăm qua tiền túi, thì tôi biết chắc có 4 mạng, còn giữ lại được một phần cái số tiền mời chài đó, nhờ chơi cầm chừng, hoặc không chơi chút nào cả. Tôi còn được mấy đồng kẽm nắm trong tay, đi xem thiên hạ chiến đấu mắt còn với những “tên cướp một tay”. Mấy ông bà chơi bài, thấy mặt mày trầm trọng, nặng nề, mắt thì dán chặt vào máy, môi có mỏng cũng trề ra dài thòng, không thấy một nụ cười thoải mái nào trên các khuôn mặt đó cả. Tôi chợt nhớ đến vẻ mặt của các em bé đang mặc tả khi cần đi vệ sinh. Nhiều bà già rủ xuống trên sức nặng tuổi tác, lưng còng, thể mà hai bàn tay vẫn lạnh lẽo bốc tiền, nhồi tiền vào máy và bấm lia lịa. Tôi thấy nhân viên chia bài da vàng tóc đen là đa số, chắc chắn không ít đồng hương VN của tôi đang sinh sống nhờ các sòng bài này, cơ duyên nào đã đưa đẩy họ vào đây? Nghe đâu ở trường Đại Học, cũng có phân khoa bài bạc, như Trung Tâm Kỹ Thuật Phú Thọ, có phân khoa Công Chánh, Điện, Công Nghệ v.v. Không biết có bằng cử nhân đánh bài, tiến sĩ đánh bài hay không? Cha mẹ nghe con tốt nghiệp phó tiến sĩ đánh bài, có mừng, có hãnh diện không? Những người chia bài, làm cái ở sòng bài chắc cũng có học hành đàng hoàng, có thi cử, có bằng hành nghề hẳn hoi, như anh chị em kỹ sư bằng PE. Ở Mỹ, cái gì mà không có bằng hành nghề. Nội cái việc sơn móng tay cho thiên hạ cũng phải thi bằng hành nghề khó khăn. Xứ mình thì cứ dè tay dè chân ra mà sơn đại. Sơn móng tay, móng chân thì việc chi mà thi cử cho mệt, cho rắc rối? Việc chi mà tốn 2000 giờ đi học thi hớt tóc? Cái đầu cũng dè xuống mà xén, xén chưa quen, làm tóc như nhà lợp ngói thì cũng thôi. Xưa nay có nghe ai chết vì cái đầu như lợp ngói lồm chồm đầu. Nhưng làm cái nghề chia bài thì làm sao tránh được cái nghiệp bài bạc? Mà khi đã mang cái nghiệp này cào rồi, thì làm sao mà gỡ cho ra? Tôi đứng quan sát một bà người Mỹ đang kéo máy, bà bỏ vào mỗi lần 3 đồng, kéo hoài, khi thì ra lại 3 đồng, khi thì ra 15 đồng, 25 đồng, nhưng tiền vào máy mà biến mất thì nhiều hơn. Rồi bỗng chuông

reo, đèn chớp lia lịa, tiền rơi leng xeng ồn ào, tưởng như có hố tiền vô tận đang rơi xuống cái học máy. Bà trúng 200 đồng, sao được tiền mà không thấy mặt bà hiện nét vui tươi sáng lạng? Sao vậy, tôi nhìn bà và tự hỏi mà không có câu trả lời. Tôi tiếp tục quan sát, và nhìn đồng hồ, thấy chỉ trong vòng chưa đầy 4 phút, bà thua hết sạch, phải móc túi lấy thêm 500 đồng tiền giấy để đổi lấy tiền kim loại. Khiếp thật, cái máy tiêu thụ tiền mau quá. Chỉ 4 phút thôi, nuốt trọn 200 đồng, mình mà có một cái máy như vậy, mỗi ngày chỉ mở ra 1 giờ thôi, không cần phải 24/24 như ở các sòng bài, là đủ sống phè ra, khỏi phải làm lụng mệt nhọc chi cả. Bà xã tôi nghe vậy, bảo tôi: “*Tiền đó là máu đấy anh ạ, nuốt vào thì cũng ghen hòng, không trôi đâu, thất đức lắm*”. Quan sát và thấy được cái nguy hiểm của cái máy, tôi biết mình đủ sáng suốt để tránh xa nơi hiểm nghèo. Tôi đi lảng qua bên phía bàn đánh bài tây, thấy nhiều bàn đặt suốt mấy hàng dài, không chừng có cả trên 40 hay 50 bàn. Chung quanh dân chơi ngồi mặt mày họ cũng không thấy có vẻ gì vui, nếu không nói là ưu tư và căng thẳng, thế này thì không thể gọi là “chơi” hay “giải trí”. Chơi thì phải hớn hỏ, giải trí thì phải vui, phải thú, phải có nụ cười, dù là cười mỉm, mà không có vui đi nữa thì đâu có mặt mày bí xị cả đám thế này. Tôi thấy dân Á Đông và dân Mễ khá đông đảo ngồi quanh bàn bài. Có một bà Á Đông tuổi chừng trên 30, mang áo lục đậm đen sang trọng, mà nhan sắc tỏ chuốt kỹ càng đẹp đẽ, đáng đáp sang trọng như một mệnh phụ, ngồi trước đồng tiền gỗ chồng lên từng chồng cao, đủ các loại 5, 20, 50, 100, 200. Bà đặt 200, 500 cho mỗi tụ bài, khi xé hai nhóm bài trên tay, đặt thành hai tụ, mỗi tụ năm trăm. Bà ăn liên tiếp mấy lần, chỉ trong vài ba phút, thu vào hai ba ngàn đồng. Thấy đồng tiền cao ngất của bà, tôi thì thầm với bà xã bằng tiếng Việt: “*Em xem, bà này đánh ăn quá trời, tiền thu vô như nước*”. Bà quay phắt lại nhìn chúng tôi và nói: “*Ăn đâu mà ăn, thua nhiều lắm rồi đó*”. À, thì ra đồng hương Việt Nam, làm hai đứa tôi giật mình. Nghĩ mãi không ra câu trả lời là làm sao bà này có nhiều tiền phung phí như vậy, một lần làm trận như thế này cũng vài ba sư đoàn (20, 30 ngàn). Nếu bà là người làm thương mại, thì cùng kỳ cốp từng chục, từng trăm, đâu có bụng dạ nào mà nỡ đem hai ba chục ngàn nướng ngon

lành, mà người đi làm công thì lương có giới hạn, đâu có thể đem hết tiền hưu, tiền già ra mà gieo xuống sông bài nhẹ nhàng ngon ơ như vậy. Mà làm nghề không vốn ư? Nghề đó thì kiếm cho đủ tiền nuôi thân đã khó, đâu dư ra nhiều? Mới bán nhà ư? Đi đánh bài mà ăn mặc chỉ cho sang trọng vậy? Có thể đây là một bức kỳ tài của dân tộc, con người mà gieo bạc trăm nhẹ tựa râu tre. Đúng là một bức thánh nhân trong sách Tàu, thứ coi tiền tài như phân như bụi. Kính trọng thì phải dang xa ra, như người xưa có dạy, tôi kéo bà xã đi qua nơi khác, đến bàn mà hai vợ chồng AHCC đang mân mê mấy con bài. Hai vợ chồng bạn tôi đang thua xiểng liểng, nhà cái đỏ quá, bạn tôi 20, thì nhà cái 21, bạn tôi 21 thì họ cũng 21. Tôi định khuyên bạn bỏ mặt trận này, đi dần quân đánh trận khác, nhưng không dám bàn vô, vì khi thua bài thì hay nổi cáu, và hay đổ thừa thua là tại tôi. Trong một tòa nhà nhiều tầng, nhiều phòng mệnh mông, có đủ loại bài bạc, mà tôi không biết cách chơi, không biết làm sao mà ăn thua. Có loại bài đánh với một cái vòng quay lớn to bằng cái bàn, giống như thời nhỏ quay kẹo kéo, người hồ lý quay cái bàn xoay tít, trên đó có viên bi sáng như bi xe đạp, bi dừng ở ô nào thì người ta trúng ô đó. Cái này coi bộ khó ăn. Xem mãi cũng chán, tôi lấy tiền ra, đến một máy kéo định chơi thì vợ tôi ngăn lại, bảo rằng loại máy này khó trúng lắm, đừng chơi, tôi qua máy khác, cũng bị vợ ngăn chặn, bốn năm loại máy khác nhau, máy nào cũng là khó trúng, đừng chơi. Tôi phát cáu gất lên “*Máy nào cũng khó trúng cả, em chỉ cho anh một máy để trúng đi nào!*” Gắt xong thì hết cáu, và tôi thấy rằng, vợ tôi đúng, chẳng có máy nào dễ trúng cả, nếu tất cả các máy đều dễ trúng, thì chủ các sông bài đều đã đi ăn mây hết rồi, còn không thì ít ra cũng nằm nhà đá ăn cơm vát.

Vì không mua được vé xem nhảy múa, chúng tôi rủ nhau đi ăn cơm tối, sẵn có phiếu giảm giá, chúng tôi vào ăn loại ăn thả dạn; “ăn no chết bổ”. Giá một bữa chính thức chừng 10 đồng, chúng tôi chỉ trả hơn 5 đồng mà thôi. Thức ăn nhiều, dồi dào, ngon. Rõ là sông bài chúng nó khôn ngoan, phải cho người ta ăn ngon, cho có sức mà đánh bài chứ, càng đánh thì chủ sông bài càng giàu. Nấu ăn cho ngon khách chơi vì muốn ăn ngon mà

vào sông, mà đã vào sông, thì mấy ai mà không tấy máy tay chân, kéo đứt. Đôi khi không chừng vì một bữa ăn ngon mà phải bán nhà? Ai mà biết trước được. Biết phải bán nhà thì tội gì phải lặn lội đường xa lên đây? Chúng tôi mỗi người lấy thức ăn đầy vun trên đĩa lớn, như kẻ đói chưa bao giờ được ăn ngon. Thịt nấu thật rục, mềm mà vẫn còn chất ngọt, rau rắng thật tươi, cá nấu tuy theo lối Mỹ “không màu, không mùi, không vị” nhưng cũng thấy ngon, chứ không phải bã như ăn giấy tẩm nước tại các tiệm khác. AH TBQ nhìn vào đĩa thức ăn của chúng tôi mà phàn nàn: “*Ăn chết bổ mà anh chị ăn như mèo, thì uống tiền lắm, phải ăn như tôi đây này*” Tôi cười và nói rằng, chúng tôi như xe hai máy, anh như xe tám máy, xe 8 máy thì phải đổ nhiều xăng, xe hai máy muốn đổ xăng nhiều cũng không được. Chúng tôi ăn xong thì bụng căng kè, ăn thế này thì nhà hàng dễ sập tiệm lắm. Một anh hỏi có quán ăn nào ăn no chết bổ mà còn cho mang về nữa không?

Chúng tôi đi ra đường, thấy nhiều người ăn mặc xanh đỏ, tím vàng, đứng trước các sông bài, ép khách bộ hành nhận những tờ giấy quảng cáo, có kèm theo cái phiếu trúng 1 triệu đồng. Mấy anh em chúng tôi dừng lại đọc xem, làm sao có thể trúng 1 triệu dollars mà không thể hiểu nổi. Chúng tôi bỏ phiếu vào túi quần, đi được một đoạn, vài ba người vát vào thùng rác, có người tiếc rẻ, chưa chịu vứt đi.

Một số anh chị em trong nhóm chúng tôi say sưa chiến đấu quên cả ăn, quên cả đổi, con ma cờ bạc nó hành cho không ngưng nghỉ. Anh chị NXH và hai vợ chồng tôi, dù vừa mới ăn no, thế mà khi đi ngang qua tấm gương lớn, nhìn vào, tôi giật mình, thấy hai cặp phờ phạc, áo quần lôi thôi, có ai nhìn vào chắc tưởng tụi chúng tôi đã thua bài không còn một đồng xu dính túi. Thế này cũng có lợi, kẻ cắp kẻ cướp chắc cũng không thèm đụng đến chúng tôi, an toàn tuyệt đối.

Đến giờ hẹn, xe chở chúng tôi về khách sạn Circus Circus để ngủ, khách sạn sạch sẽ, phòng đơn mà có hai giường rộng, nhỏ con như VN mình thì mỗi giường có thể ngủ được 3 người, mền nệm trắng phau, phòng tắm lau chùi kỹ lưỡng. Có lẽ khách sạn này cũng được liệt vào hạng 5 sao. Chúng tôi vội vàng tắm rửa, vì chủ xe có hẹn 45

phút sau sẽ trở lại, ai muốn đi thì họ chờ đến sòng bài khác, cho thêm tiền mà chơi bài. Vừa được chờ đi chơi, vừa được cho tiền thì tội chi mà không đi, tưởng đâu xa, thì ra họ chờ đến sòng bài bên kia đường. Mỗi người chúng tôi được cho một thẻ nhựa như credit card, trong đó có trị giá 10 đồng, đút thẻ vào máy mà chơi. AH TBQ lại phải dạy chúng tôi cách dùng, chỉ chỗ nghề cờ bạc thì ai cũng học mau lắm. Chúng tôi bỏ vào máy mà kéo, trong một loáng là thua lại hết, ai cay cú thì rút thêm tiền túi ra mà chơi tiếp. Tôi thì biết mình bất tài, trả lại của sòng bài cho sòng bài rồi thì thôi. Đi quanh quanh mãi cũng không có gì, mà tôi định moi tiền ra chơi thì bị vợ cản. Chúng tôi về khách sạn ngủ, Còn quá sớm để ngủ được, anh bạn tôi nói rằng không lẽ lên đây để mà ngủ, nếu ngủ thì ngủ ở nhà có sướng hơn không, lên đây làm chi?

Tôi cũng bực là còn số tiền nhỏ của sòng bài trước cho mà chưa xài hết, chưa thua lui, không lẽ giữ mà đem về? Cũng muốn đi lang thang về đêm qua nhiều nơi xem tận tường sinh hoạt của cái thành phố quỷ vương này. Vợ tôi mệt, ngủ sớm, tôi nhẹ nhàng chuồn xuống phố, thì cũng may gặp ngay mấy AH khác trên đường đi. Một anh nói rằng người xưa còn thấp đuốc đi chơi, nay đèn đóm sáng choang còn hơn ban ngày và người ta bày sẵn trò chơi, mà mình không chơi thì phí lắm sao? Đèn đóm long lanh đủ sắc màu, con đường sáng như ban ngày. Nhưng chúng tôi lại chui vào sòng bài nhiều tầng. Đi qua một tầng rộng, có xếp bàn theo dãy dài, khách chơi ngồi về một phía, có giấy, có bút, có mấy nhân viên sòng bài đi lại hướng dẫn, kiểm soát. Tôi hỏi anh bạn rằng, người ta chơi gì mà quang cảnh giống hệt như đang thi Professional Engineer vậy? Anh bạn cho biết là họ đang chơi Bingo. Chúng tôi lên phòng bài chính, các bạn tôi tham gia ngay vào các cuộc chiến, không chờ đợi ai cả. Tôi cũng đang phân vân, không biết nên chơi môn gì, mà có lẽ tôi cũng chỉ biết có một thứ là giật máy mà thôi. Tôi đứng xem thiên hạ bu quanh cái bàn bầu dục có mép nâng cao, bên trong vẽ nhiều ô, sơn màu sắc khác nhau và có ghi số. Sau khi đặt tiền, một người cầm hai hạt xúc xắc ném mạnh vào mặt bàn, hạt xúc xắc dội lại và đứng yên, hồ lý căn cứ vào đó mà chung

tiền hay vợ tiền của con bạc. Tôi thấy có ông đặt một số tiền gỗ vào một ô, chơi đến lần thứ 9 mà cũng chưa ăn, chưa thua. Tôi rút ra 5 đồng kêm, đặt vào ô đó, vừa đặt xuống, con xúc xắc ném đi thì nhà cái đưa cái cây dài có mấu thu tiền trong ô của tôi. Lại thật, mình mới bỏ tiền vào là mất ngay. Cũng cái ô đó, một lần nữa, tôi đếm đến 11 lần mà chưa ăn chưa thua, tôi bỏ thêm 5 đồng vào đó, thì cũng bị quơ ngay lập tức. Chừng 10 phút sau, cái ô đó cũng không có ai ăn, ai thua, tôi thử thêm lần thứ ba, vừa bỏ tiền xuống là bị mất ngay. Tôi có cảm tưởng như mình bị chơi cờ gian bạc lận. Tôi bỏ đi quanh xem thiên hạ chơi giật máy, một ông cụ lưng còng, tay run, trong vòng 15 phút tôi đứng quan sát, thấy tiền bỏ vô thì nhiều, mà tiền ra được thì loe ngoe năm mười đồng xu. Ông cụ thua hết tiền đứng dậy đi, tôi moi túi, nhét vào 3 viên, mỗi viên 25 xu, dứt một cái, thì nghe tiếng chuông reo, đèn trên máy chớp lia lịa, tiền rơi leng keng, lèng xèng như không dứt. Tôi thu được 300 đồng xu, tức 75 đồng. Tôi hốt tiền vào ly nhựa, và đi qua mấy khác, phải ăn lường cái máy, chắc chắn tiền đã ra rồi, thì xác xuất ra thêm tiền rất hiếm. Tôi bỏ 3 đồng xu vào máy khác, nó ra thêm 15 đồng xu, tôi cũng hốt và bỏ đi luôn. Đi qua nhiều máy khác nữa, cứ bỏ tiền vào, thua là tôi đi luôn, không cầu may làm gì. Tôi chờ những máy có người đánh lâu mà không trúng, hết tiền bỏ đi, thì tôi nhào vào, chơi mỗi máy chừng 2 lần thua là tôi cũng đi. Đến khuya, tôi trúng thêm 2 lần lớn, cộng thêm những lần 25, 30 xu lẻ tẻ, thì tôi có đến hai ly nhựa lớn đầy tiền các 25 xu, tổng cộng khoảng hơn 300 đồng. Bàn tay tôi đen xạm như thời nhỏ vọc đất chơi dờ, vì chất chì trong kim loại ăn ra tay. Tôi ngưng chiến, và ra ngồi dựa ghế ở ghế bành, trong lòng trống rỗng, mà cảm thấy không vui. Mình mới ở với cộng sản mấy năm mà học được cái bàn tiện, đánh du kích, chẳng hay ho gì. Tôi gọi bà bung nước xin một ly, bà từ chối khéo, có lẽ đang ngồi đánh bài họ mới cho uống nước cho có sức mà chơi tiếp, chứ đã ngưng chiến rồi, thì lo đi mua nước mà uống, không ai dư thì giờ mà bung hầu. Có lẽ sòng bài họ cũng nghĩ đúng. Tôi ngồi dựa ghế, nhìn qua dãy ghế bên kia, thấy một người quen đang quẹo đầu ngủ gà gật, tôi không gặp anh từ hơn 25 năm, nhưng biết hết mọi tiếng đồn xấu tốt về anh ta vì có bà

con liên hệ xa gần. Anh chàng đến Mỹ từ năm 1975, vốn có tâm hồn nghệ sĩ, có hoa tay, giỏi Anh ngữ nhờ học ở hội Việt Mỹ.

Khi mới đến Mỹ anh được tuyển vào làm cho một hãng vẽ bảng quảng cáo của một người Trung Hoa, tiền lương đủ thuê phòng, cho vài người bạn cùng vợ chưa kiếm được công ăn việc làm ở chung. Cái nghề này thì không đói, nhưng cũng không dư dả gì, cứ đứng dậm chân một chỗ, trong lúc bạn bè thì vào những ngành chuyên môn, thăng tiến dần dần, nhưng đức bất tài, kém Anh văn, không tìm ra việc, phải đi học, thì nay đều tốt nghiệp đại học, có công ăn việc làm ngon lành. Rồi anh chuyển qua nghề vẽ truyền thần, và trôi dạt về kinh đô ăn chơi Las Vegas, nơi đây cả quyến rũ, cam bẫy. Nghe nói có thời anh khá lắm, có gần bạc triệu trong tay, nhờ đánh bài ăn, đi xe Mercedes, ăn tiêu như ông hoàng. Nhưng rồi không dứt được nghiệp chướng, thua lại sạch, bán xe, bán hết và vay mượn lung tung, khai phá sản quyết nợ. Anh gặp ai cũng mượn tiền, vài ba chục cũng nài nỉ mượn. Có thời túng quá, làm liều, đến chơi nhà bà chị ruột, ăn cắp mấy tấm check, giả chữ ký lấy sạch tiền và ký quá số tiền có trong chương mục. Bà chị bức lắm, nhưng không lẽ để em mình vào tù, đành chịu trận. Khi bảo lãnh hai đứa con từ Việt Nam qua, anh lấy tiền trợ cấp ban đầu của chúng nướng sạch trong sòng bài. Anh về nói với chúng rằng, ba đã làm sai, các con thương thì ba nhờ, các con ghét thì ba chịu. Nhiều người quen tôi cho anh mượn tiền, nhưng không bao giờ trả lại, nhắc mãi mà không có hiệu quả, đành thôi. Tôi biết anh rất rộng rãi và hào phóng, nhưng chỉ hào phóng khi có tiền. Tôi định đứng dậy đi tránh nơi khác, sợ anh ta thức giấc, nhìn ra tôi, thế nào cũng hỏi mượn tiền, chắc chắn. Tôi cũng hơi tự xấu hổ với mình, vì nghĩ xấu cho người khác, anh đã đã mượn tiền tôi đâu mà tôi định lảng tránh? Đang băn khoăn thì anh chàng thức giấc và nhìn ra tôi ngay, vốn vớ đến hỏi thăm sức khỏe, hỏi thăm gia đình. Tôi hỏi anh là cơ duyên nào mà về đến Reno này, trong lúc địa bàn sinh hoạt của anh tại Las Vegas, anh cười và cho biết rằng chuyện dài lắm, không nói hết một lúc được. Rồi anh bắt tay từ giã. Tôi thần thờ, cảm thấy mình bần tiện, định lảng tránh một người mà họ vốn vớ với mình

đến thế. Những lời đồn đãi của thiên hạ sao lại vội tin. Tôi chưa biết phải làm gì, thì anh chàng quay lại sau khi bỏ đi được vài bước. Anh rủ tôi đánh bài Black Jack, anh hứa sẽ dạy cho tôi cách chơi, thế nào cũng ăn tiền. Tôi thực sự không thích thú trong cuộc đổ đên, nhưng tôi cũng đi theo anh ta, tôi đưa anh mượn nguyên một ly tiền các, đổi được 187 đồng. Tôi chỉ ngồi xem anh chơi. Đúng là tay nhà nghề, anh ăn liên tiếp nhiều ván, nhiều lúc tưởng anh thua, rốt cục vẫn ăn. Chẳng một tiếng đồng hồ sau, thì tiền gỗ của anh chát nhiều chồng cao. Tôi cáo từ định về ngủ, anh trả lại cho tôi 200 đồng, và không chịu lấy 13 đồng tôi thối lại. Nhìn quanh tìm đồng hồ xem đã mấy giờ, tìm mãi mà không thấy, tôi sực nhớ lời của một anh bạn, là không có sòng bài nào treo đồng hồ, ai lỡ trễ hẹn thì ráng mà chịu, đã vào sòng bài rồi, thì phải chơi, chơi quên thời gian, chơi quên hẹn hò, chơi quên vợ, quên con, quên trời, quên đất, và đèn sáng 24/24 từ ngày này qua ngày khác, từ tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác. Tôi vội vã ra về, cũng khuya rồi, tôi lảo đảo đi ra cửa thì va vào một người đàn bà, vội vàng xin lỗi, cả người đàn bà và tôi cùng a lên một tiếng ngạc nhiên. Người đàn bà này là vợ cũ của bạn tôi, hai người li dị, vì chị mê bài bạc, bán sạch nhà cửa, nợ nần. Tôi nhìn chị mang áo quần cũ kỹ, nhàu nhò, những nếp nhăn trên mặt khắc sâu, đôi mắt mệt mỏi u uất buồn. Chị rất tốt, chỉ có cái tội ham mê cờ bạc, nên mất hết chồng con, nhà cửa, bạn bè, bà con. Ngày xưa chị là giáo sư trung học, rất được học trò thương yêu. Bây giờ cô học trò mà vô phúc gặp chị mà nhận ra thầy trò, thì sau khi hàn huyên nhắc lại đủ kỷ niệm, chị ghé tai hỏi nhỏ mượn ba trăm vì có việc gấp, không đem tiền theo, về nhà chị sẽ gửi chị phiếu trả ngay. Học trò thương cô, bảo cô đừng lo, con đến máy rút tiền đưa cô ngay. Khi lấy tiền, chị nói là sẽ gửi lại ngay sau khi về nhà. Nhiều cô còn lắc tay cô giáo cũ bảo rằng, việc gì mà gấp, khi nào cô gửi trả cũng được. Rồi không bao giờ thấy tăm hơi cô giáo đâu cả. Hồi chưa li dị, chị đến gặp nhiều người bạn của chồng, bảo là có việc gấp từ bên Việt Nam, hỏi mượn 5 ngàn, 7 ngàn, trong vòng 2 tuần trả lại ngay, chị chịu 10% tiền lời. Yêu cầu đừng để anh Phan biết, anh rầy tôi chết – Phan là tên chồng chị – Thấy hai vợ chồng cũng là người

đàng hoàng, hòa nhã xưa nay, nhiều anh đưa tiền chị mượn, rồi chẳng bao giờ được trả lại. Khi đòi hoài không được, thì nói lại với anh chồng, anh chồng vốn là người đàng hoàng, cho biết hết sự thực, và hứa trả góp từ từ. Chị còn giả chữ ký của chồng, đem nhà đi cầm cố vay nợ, đánh thua hết, và thẻ nhựa thì xài tối đa. Nợ nần chồng chất ngập đầu. Anh chồng rút hết tiền hưu bổng cá nhân ra, chịu phạt, để trả bớt nợ. Nhiều lần anh xin chị từ bỏ bài bạc, xây dựng lại cuộc đời từ số không, vì bây giờ cũng còn hơn hồi mới qua Mỹ, hai vợ chồng đi hái trái cây, chưa có nghề nghiệp gì. Nhiều lần, và nhiều lần, chị hứa rồi như nước chảy lá khoai, nợ nần quá, đành phải xa nhau. Anh cố gắng trả nợ vì chị mượn, và yêu cầu đòi ở anh. Anh nhả nhận cho biết là vợ chồng đã thôi nhau từ hơn bảy năm rồi, trách nhiệm vật chất cũng không, trách nhiệm tinh thần cũng không. Những người bạn này bảo rằng họ đâu biết chuyện đó, và cứ nín anh. Một chị bạn cho biết, mỗi chiều thứ sáu, chị ra phi trường, đi thẳng lên Réno chơi bài cho đến sáng thứ hai về sở làm việc luôn. Có khi chị phải nhờ bạn lên phi trường để trả tiền đậu xe, vì chị không còn một xu dính túi, người ta không cho lấy xe ra. Trong một đêm mà tôi gặp hai tay đại cự phách. Chị vồn vã hỏi thăm, tôi bảo là phải về khách sạn ngay vì bà xã tôi đang chờ. Chị bảo tôi khoan đã, vào đây cho chị nói vài chuyện, chị không mượn tiền đâu mà sợ. Tôi cũng lẩn cấn đi theo chị vào quán kê hai ly nước. Chị bắt đầu kể lể rằng, người ta bêu xấu và vu cáo cho chị, chị cũng có chơi bài chút chút, xem như giải trí, xem như giải bớt căng thẳng thần kinh trong công việc làm ăn, chứ ai cũng biết đánh bài là thua, là tán gia bại sản, có ngu mới đi đánh bài. Tôi cũng nói đùa với chị là tôi thua cháy túi, chỉ còn lại ly bạc các này thôi. Chị nheo mắt cười, biết tôi nói dối, vì có lẽ không ai thua cháy túi mà không cay cú gở gạc, để còn giữ lại một ly bạc các như tôi. Tôi nhìn ra, thấy anh bạn cũ đang vẩy tay ngoắt, tôi lấy cớ thoái thác, chào chị. Anh bạn bảo tôi rằng đã ăn được cả ngàn đồng, rồi thua lại, anh muốn lấy lại 13 đồng hồi nãy tôi thối mà anh không nhận. Tôi thở dài và đưa thêm cho đủ 30 đồng. Bỗng cái tính tò mò của tôi nổi lên, tôi đi theo anh bạn xem anh đánh đá ra sao. Đây cũng là một kinh nghiệm hiểm hoai cho tôi học hỏi. Cứ thế,

không biết tôi mê muội các nào, và vì tò mò hay vì ngu, mà tôi đưa dần tiền cho anh nướng hết, khi chỉ còn khoảng 40 đồng, thì tôi cương quyết chối từ, không đưa thêm nữa. Anh bạn nói với giọng đầy tin tưởng: “Tôi biết thế nào cũng ăn lại mà, đừng để lỡ cơ hội uống lăm. Chần chờ là chết”. Tôi nói đùa với anh: “Tôi mà không đưa mấy chục đồng này về nộp, thì vợ tôi lột da đầu tôi ra”. Tôi bỏ đi, anh chạy theo nín tôi lại, năn nỉ với giọng tha thiết như sắp khóc, tôi vừa bực mình, vừa thấy bất nhẫn, mò trong túi quần 20 đồng tiền giấy đưa cho anh. Đôi mắt anh sáng lên ánh lạ lùng, làm tôi cảm động. Trên đường về khách sạn, lòng tôi buồn muốn khóc được. Ma quỷ nào ám mà con người mê muội đến thế. Anh bạn này bảo với mọi người rằng đừng khinh khi anh, anh tin chắc có ngày gây dựng lại cơ đồ.

Tôi về khách sạn, sáng hôm sau giao cho vợ 40 dollars tiền 25 xu, vợ tôi tưởng tôi đánh bài ăn, mừng hớn hờ. Mà cũng đúng là tiền ăn của sòng bài. Chứ tôi chưa tiêu thâm vào tiền túi. Vợ tôi dặn dò rằng, thôi đừng chơi tiếp nữa mà thua lại, mình ăn lường của họ may ra không thua. Nằm trong khách sạn buổi sáng nhìn qua bên kia núi đồi thật thơ mộng, đẹp đẽ. Nắng vàng khoác lung núi, trên đỉnh long lanh tuyết trắng, không khí mát mẻ, nhẹ nhàng, có tiếng chim văng vẳng. Nhờ không thua cạn láng cháy túi mà còn tinh thần thường thức thiên nhiên. Nghĩ đến những kẻ thua đau, thất vọng, có lẽ giờ này đang trần trố, sợ hãi tương lai, và cay cú tính kế gở gạc, mà xưa nay bài bạc thì càng gở, càng thua, càng chìm đắm vào sâu trong tai họa.

Buổi sáng chúng tôi đi tìm tiệm điểm tâm sớm, thấy quang cảnh thành phố rõ ràng, cả thành phố như mang nổi mỗi một của đêm qua trắng đêm, trác táng. Nhà thờ mở cửa, lác đác con chiên lặng lẽ bước vào. Xưng tội gì đây? Cả thành phố tội lỗi thì biết mấy nhà thờ cho đủ. Tiền xây nhà thờ này có phải là đóng góp bằng tiền bài bạc không, tôi thăm hy vọng là không. Mà cho dù xây bằng tiền bài bạc, cũng đem lại an ủi cho những linh hồn sa đọa, đen tối, lỡ lầm. Cũng như trong khách sạn, phòng nào cũng có một vài cuốn sách thánh kinh, có lẽ để nhắc nhở khách làng chơi rằng, còn có con đường trở lại, chứ không phải thua bài sạch

túi là hết đường về. Đừng có toan tính chuyện tự vẫn. Các chủ khách sạn, sòng bài đâu muốn lôi thôi, phải bận tâm, bận trí giải quyết việc ma chay, giấy tờ hành chánh, tốn kém. Tôi và AH Hoàn đi vào nhiều quán ăn trong sòng bài, thấy những bà hầu bàn bụng thức ăn, họ trang phục khá lạ, mang áo rất ngắn bó sát thân mình, không mặc quần, đi lỏng nhong. Tôi nói: “Không biết gấp gấp chi mà buổi sáng đi làm quên cả mặc quần, thế mà chẳng ai nhắc nhở chi cả”. Khi họ đi gần chúng tôi, AH Hoàn thì thầm cùng tôi: “Nhân nheo cả rồi anh ạ. Tuổi tác hết rồi”. Suốt ngày chủ nhật, trong lúc các anh chị khác tiếp tục cuộc chiến đấu, thì chúng tôi lang thang trên đường phố, như những người đã thua sạch túi. Khi thì ra chợ trời, khi thì ngồi đã dượt trên ghế đá công viên, trông bệ rạc như những người không nhà, chờ đợi xe đưa về.

Rồi cũng đến giờ hẹn ra về, anh em tụ tập kiểm soát lại tình hình chiến sự. Đa số ôm đầu máu. Hao binh tổn tướng nhiều, phờ phạc, nhưng có lẽ nhờ có giới hạn con số thất bại trước khi đi, cho nên không ai cay đắng lắm. Chỉ có 4 người không tham chiến, hoặc đánh theo lối du kích, thì không những bảo toàn được lực lượng, mà còn bắt thêm số nhỏ tù binh về. Anh em lại bàn luận về chiến thuật, chiến lược, đánh cao đánh thấp. Nhưng một anh nói lớn rằng, lý thuyết thì giỏi cả, nhưng khi lâm trận thì đánh xà ngang cả, chẳng có chiến pháp chi cả, như các bà đánh nhau, dù có học võ nghệ,

nhưng khi đánh nhau, thì quên hết, chỉ a vào nắm tóc nhau mà giằng. Khi bàn đến vấn đề ham mê cờ bạc, AH HGT kể chuyện một người bà con anh, hiền lành, không biết cờ bạc là gì, khi đi cư vào Nam cưới vợ, bỗng trở chứng ham mê bài bạc, thua mãi, cầm bán xe cộ, chị vợ phải đem tiền đi chuộc xe nhiều lần, đau khi khuyên bảo không được, và nợ nần không thể giải quyết, chị buồn quá, tự vẫn chết. Anh mua lô đất, xây hai năm mộ, một chôn chị, và một thì đêm nào anh cũng ra đó nằm ngủ trong nhiều năm. Về sau anh đi ra ngoại quốc sống. Khi ngồi xe trên đường về, bà xã tôi ghé tai nói nhỏ: “Anh đừng nói với ai lối đánh bài du kích của chúng mình, họ biết được, mai mốt có việc cần đi ngang qua tiểu bang Nevada, cảnh sát đuổi lui, không cho qua biên giới này”. Anh TBQ nói cho mọi người rằng, nếu đi Réno mà để làm giàu thì không nên, mà đi để trước mua vui sau làm nghĩa thì đi, vì trên đời này, có cuộc vui nào mà không tốn kém.

Những AHCC ở miền xa, có dịp ghé ngang qua vùng đất ấm California, thì có lẽ cũng nên dành ra một ngày để đi Nevada cúng tổ đồ đen. Miền Bắc Cali thì đi Réno, miền Nam Cali thì đi Las Vegas. Trước khi đi thì nên liên lạc với bạn bè để cập nhật tin tức, lối đi, lối về, sao cho vừa tiện, vừa rẻ trong khi di chuyển, ăn, ở và đến nơi, thì được lãnh tiền năm sáu chục đồng. Nhưng đừng nghe thế mà ham. Nếu muốn “*đi là đi chiến thắng*” mà không phải “*đi là mang mối hận thiên thu*” thì phải nghe lời những thức giả. Những “*giả thức*” này đã từng xương rơi máu đổ nơi sa trường. Có đi thì nên dấu visa, credit card ở nhà, chỉ đem theo một số tiền thoải mái thôi. Khi vào được khoảng 500 đồng thì bằng mọi giá ngưng chiến, rút lui để bảo toàn lực lượng, vì không ai đổ mãi mà không đến vận đen. Khi thua cũng vậy, thua đến mức qui định thì bỏ đi, đừng cay cú gỡ gạc, vì càng gỡ thì càng bại xuội.

Viết về chuyện đồ đen, thì tôi cũng như múa rìu qua mắt các bậc cao thủ trong làng chơi, và cũng chỉ là người mù xem voi mà thôi, bởi vậy, tôi viết bài này với sự góp ý sửa chữa của các AH Trần Bá Quyền, Lê Ngọc Diệp, Hoàng Gia Thụy, Nguyễn Văn Định, Nguyễn Xuân Hoàn./.

Lời Hay Ý Đẹp

*Nhìn được cái khỉ tức giận một lúc,
khỏi được cái lo âu trăm ngày.*

*Nhẫn đặc nhất thời chi khí,
miễn đặc bách nhật chi tư*

Tăng-Quảng Hiền-Vân

Bè bạn xấu là gốc của tai hại

Theognis (P. Dupré)